

[Børge Johansen.]

aktivitet, deres vilkår og deres syn på de foreslåede regler.

Både i disse to åbne breve og i en henvendelse fra Rederiforeningen af 1895 i Esbjerg, der omfatter 150 rederier, har man gjort opmærksom på, at man ikke sympatiserer med den usmagelige avertering, og at man ikke anser det for rimeligt, at nogen skaffer sig helt utilsigtede skattefordele.

Hr. Enggaard har allerede nævnt disse henvendelser og også nævnt, at der i disse henvendelser er peget på midler, som er bedre end dem, der er indeholdt i finansministerens forslag, f. eks. blev de oppustede værdier nævnt. Man kunne også nævne forslaget fra rederierne selv om, at man oprettede et vurderingsnævn og fastlagde regler for komplementarens andel og hans bonitet, ligesom man kunne sikre, at komplementaren ikke begrænser sin hæftelse f. eks. ved at stikke et lille aktieselskab med en lille aktiekapital ind som suppleant for eller i stedet for komplementaren. Endelig kunne man også indføre regler om kommanditselskabers ledelse og offentliggørelse. Det er ikke mangel på vilje til fairness og orden inden for egne rækker, der kendetegner de seriøse virksomheder, som trods alt udgør en overvejende del af rederivirksomheden, og som gør en god indsats til gavn for samfundet, så jeg vil mene, at man i stedet for at vedtage dette forslag skulle prøve på i udvalget at finde frem til nogle hensigtsmæssige regler for disse selskabers virke, der gavner både erhvervet og samfundet, og som kan fjerne årsagerne til forargelsen.

Ømann (SF):

Det er snart længe siden, at en socialdemokratisk finansminister gennemførte afskrivningsreformen. Det var i 1957. Der var ingen tvivl om, at denne afskrivningsreform betød meget for erhvervslivets lyst til at investere. Det betød også meget for den skævdeling af formuer og indkomst, som senere har fundet sted.

Det, man gjorde dengang, var at indrømme en afskrivning ud over slid og ælde. Slid og ælde er en almindelig driftsomkostning, der må trækkes fra naturligvis, men ud over det er der tale om tilskud.

Det har aldrig været muligt at få erhvervs-kredse til at indrømme, at der er tale om et

tilskud, i det højeste at der er tale om en udsættelse af skattebetalingen, at der er tale om en skattekredit og dermed en rentegevinst. Det stemmer jo ingen steder.

Det, der er tale om, er det typiske billede, hvor der investeres, der afskrives forud, derefter investeres der endnu mere, der gives endnu et tilskud, der investeres endnu mere. Det har jo været billedet — heldigvis kan man da sige — af industriudviklingen her i Danmark.

Det vil sige, at de udsættelser, der gives, faktisk bliver det samme som kontante tilskud, og det er noget mærkeligt noget, at man kan tilegne sig en sådan statsstøtte efter behag. For det er jo den enkelte erhvervsdrivende, der bestemmer, hvilken støtte han skal have ved at bestemme sin investeringsomfang.

Nu er der kommet bylder på denne ordning, usmagelige bylder, og nu vil man prøve at skære disse bylder væk, men jeg tror, at vi i virkeligheden er nået dertil, at tiden er løbet fra denne støtteform. Det er jo en støtte, der foregår i det dulgte. Det er ikke sådan, at finansudvalget tager stilling til, om befolkningen skal yde denne eller hin støtte til erhvervslivet. Nej, det er sådan, at ingen ved, hvilken erhvervsstøtte der ydes ad denne vej.

Guderne skal vide, at der var grund til forargelse over disse rederier. Det er forargeligt at oppuste værdien af en plimsoller, at lægge honorarer på og derefter udstykke den i anparter til godtroende mennesker, som slet ikke kan overskue det engagement, de begiver sig ind i, og vi ser gang på gang, at de fortryder det, at de kommer i ulykke derved.

Men problemet rækker langt, langt videre end til denne enkelte gren af erhvervslivet. Det er jo i virkeligheden det, der sker i enhver erhvervsvirksomhed, bare i en mere moderat målestok. Derfor tror jeg ikke, at vi i fremtiden kommer uden om spørgsmålet om det berettigede i på denne måde at give erhvervsstøtte. Det, der er galt, er, at den måde, vi giver erhvervsstøtten på, er forkert og utidssvarende.

Mange gange har jeg i udvalgene spurgt erhvervsfolk: hvorfor i alverden vil I ikke hellere have et rentefrit statslån eller en kontant støtte, der er åben? Men det er der slet ingen interesse for, for så ville det måske